

хода. Но капитанинътъ отказвалъ, защото щѣлъ да закѣснѣе.

— Ако бѣше падналъ нѣкой човѣкъ, разбирамъ да се спрѣ парахода, но за едно куче, това е невъзможно, казалъ натѣртено капитанинътъ.

— Тогава азъ ще спася самъ кучето. Сбогомъ! . . . казалъ пѣтникътъ и се хвърлил въ океана.

Кучето съ послѣдни сили плувало слѣдъ парахода. Като видѣло своя господарь въ водата, то се зарадвало и заплувало къмъ него. Благодарение, че господарьтъ му билъ добъръ плувачъ, той уловилъ кучето за краката и заедно съ него заплувалъ къмъ парахода.

Капитанинътъ веднага спрѣлъ парахода, щомъ се хвърлилъ пѣтникътъ; заповѣдалъ да спуснатъ една лодка и да ги спасятъ.

Благодарение на голѣмата обичъ кучето било спасено.



Стариятъ пѣвецъ.

Изъ голѣмитъ шумни улици се движеше той, стариятъ пѣвецъ, извѣстиятъ просякъ съ малката *гадулка*. Лицето му бѣ сухо, покрито съ черна дълга брада, която го правеше много страшенъ; но милитъ му кротки очи привличаха сърдцето на пѣтника. . . . Той бѣ извѣстенъ на всички въ града, а особено на дѣцата. Тѣ тичаха подиръ него и го молѣха: „Посвири, дѣдо, посвири!“ . .